

16631**Wijziging van bepalingen van het Burgerlijk Wetboek en de Faillissementswet in verband met de bestrijding van misbruik van rechtspersonen****NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG**

Ontvangen 9 mei 1986

De leden van de fractie van het C.D.A. komen nogmaals terug op het beginsel van de collectieve verantwoordelijkheid en de daaraan verbonden hoofdelijke aansprakelijkheid van alle leden van het bestuur van een rechtspersoon. Het is deze leden nog niet geheel duidelijk waarom dit beginsel ook zou moeten gelden in gevallen dat slechts een individuele bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft verricht buiten medeweten van de andere bestuurders of zelfs tegen de uitdrukkelijke beslissing van het bestuur in. Zij wijzen op de tekst van artikel 8 boek 2 B.W., waar de hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders slechts is voorzien indien de aangelegenheid tot de werkkring van twee of meer bestuurders behoort. Naar het mij voorkomt kan aan die tekst zeker geen argument worden ontleend voor de door de aan het woord zijnde leden gewenste uitzondering. Immers de verantwoordelijkheid voor het financieel beheer van de rechtspersoon is als het ware per definitie een aangelegenheid die behoort tot de werkkring van alle bestuurders. Ik blijf dan ook vasthouden aan het in de stukken uitvoerig uiteengezette en beargumenteerde standpunt. Het is in het burgerlijk recht niet ongewoon dat personen een risico van aansprakelijkheid dragen voor feiten waarbij zij niet zelf rechtstreeks betrokken zijn geweest. Naar mijn mening is een herhaling van de op dit stuk gevoerde breed uitgesponnen gedachtenwisseling niet zeer zinvol. Het is duidelijk dat er enig verschil blijft bestaan tussen de door de aan het woord zijnde leden gehuldigde visie en de mijne. De toepassing van de wetsbepalingen in de praktijk zal leren welke visie het zal winnen. De rechter zal aan de hand van concrete gevallen tot uitspraken moeten komen, daarbij de strekking van de bepalingen: de bestrijding van misbruik van rechtspersonen, in het oog houdende. De door mij gehuldigde strenge opvatting strookt naar het mij wil voorkomen geheel met die strekking.

De aan het woord zijnde leden attendeerden in dit verband op de inmiddels in een strafzaak gevallen uitspraak van de Rotterdamse rechtbank, waaruit zij enkele voor hun standpunt relevant geachte passages citeren. Evenals de aan het woord zijnde leden zou ik toch wel enig onderscheid willen maken tussen burgerlijk recht en strafrecht. Wat in het burgerlijk recht een normale zaak is, het toerekenen van verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid aan personen voor feiten en gedragingen die naar de maatschappelijke overtuiging voor hun rekening

komen, ook al zijn zij daarbij niet steeds persoonlijk rechtstreeks betrokken geweest, wordt in het strafrecht nog in veel mindere mate aanvaard. Het strafrechtelijke schuldbeginsel is niet identiek aan het burgerrechtelijke. Ik meen dat reeds op die gronden een vergelijking tussen de Rotterdamse uitspraak en de door mij gehuldigde visie op de aard van de verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid van de leden van het bestuur van een rechtspersoon niet kan opgaan. Afgezien daarvan gaat het bij de Rotterdamse uitspraak over de interpretatie van artikel 51 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht, een wetsbepaling die in geen dele vergelijkbaar is met de artikelen 138 en 248 boek 2 B.W., zoals in het wetsvoorstel opgenomen. Ook daarom lijkt het mij moeilijk om bepaalde conclusies te trekken uit die uitspraak met betrekking tot de uitleg van de laatstgenoemde wetsbepalingen. Ik houd het zeker voor mogelijk dat strafrechtelijke aansprakelijkheid en burgerrechtelijke aansprakelijkheid van bestuurders van rechtspersonen uiteenlopen. Wat voor het strafrecht wordt gesteld behoeft niet per se op te gaan voor het burgerlijk recht en omgekeerd. Tenslotte teken ik nog aan dat het openbaar ministerie tegen de uitspraak in beroep is gegaan. De Rotterdamse uitspraak kan dan ook niet thans reeds worden beschouwd als een gevestigde jurisprudentie ten aanzien van de uitleg van artikel 51 Wetboek van strafrecht. De aan het woord zijnde leden zullen er begrip voor hebben, dat ik hier niet verder op die uitspraak kan ingaan, zeker nu deze nog niet onherroepelijk is geworden. Om dezelfde reden zie ik ook geen aanleiding in te gaan op de uitnodiging van de aan het woord zijnde leden, argumenten te geven voor de stelling dat de aansprakelijkheid als gevolg van collectieve verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid van een meerhoofdig bestuur van een rechtspersoon in strafrechtelijke zin beslissend anders zou zijn dan in burgerrechtelijke zin. Die stelling heb ik overigens ook nooit betrokken. Wel zou ik – zoals reeds gezegd – durven stellen dat er, ook op dit punt, verschillen denkbaar zijn tussen strafrecht en civiel recht.

De aan het woord zijnde leden vragen waarom naar mijn oordeel een individuele disculpatiemogelijkheid zich wel laat rijmen met het uitgangspunt van collegiale verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid van het bestuur en een individueel matigingsrecht niet. De aan het woord zijnde leden geven daarbij als hun mening te kennen dat een individueel matigingsrecht een minder grote inbreuk zou zijn op het door mij verdedigde beginsel dan een disculpatiemogelijkheid. Met de opvatting ben ik het nu juist niet eens. Zoals uit mijn uitvoerige uiteenzettingen in de memorie van antwoord moge blijken, zie ik de disculpatiebepaling als beperkte mogelijkheid om in exceptionele gevallen te ontkomen aan de «rigor juris» van de voorgestelde wetsbepalingen. Een individuele matiging zou echter zeer gemakkelijk kunnen leiden tot het per individuele bestuurder bepalen van de mate van de directe betrokkenheid bij het handelen of nalaten van het bestuur dat als kennelijk onbehoorlijk is te kwalificeren en dat in belangrijke mate heeft bijgedragen tot het faillissement van de rechtspersoon. De (omvang van de) schadeplichtigheid zou dan in overeenstemming daarmee worden vastgesteld. Daardoor zou het beginsel dat alle bestuurders, welk ook hun plaats en taak is binnen het bestuur, verantwoordelijk en aansprakelijk zijn voor het financieel beheer van de rechtspersoon in de kern worden aangetast en ondergraven.

De aan het woord zijnde leden tonen zich niet overtuigd door mijn beschouwingen in de memorie van antwoord ten aanzien van de uitleg van lid 2 van de artikelen 138 en 248. Zij leiden daaruit af dat ik met de aan het woord zijnde leden van mening zou zijn dat «het niet naleven van de publicatieverplichting geacht kan worden per definitie steeds samen te vallen met een zodanig financieel mismanagement van het bestuur dan wel misbruik van de rechtspersoon – kortom kennelijk onbehoorlijk bestuur – dat daaruit eventueel het faillissement van die rechtspersoon kan resulteren». Die stelling is evenwel zo niet door mij geformuleerd. Het tweede lid doet niet meer dan uit bepaalde omstandigheden – het

verwaarlozen door het bestuur van de boekhoudverplichtingen of van de publikatieplicht – afleiden dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur. Vervolgens wordt ten aanzien van de vraag of zulks een belangrijke oorzaak is van het faillissement de bewijslast omgekeerd. In de memorie van antwoord heb ik uitvoerig uiteengezet waarom voor mij de publikatieplicht in het kader van de preventie en de bestrijding van misbruik van rechtspersonen een belangrijk onderdeel is van de algemene bestuurstaak en dat daarom aan de verwaarlozing van die verplichtingen gewichtige consequenties mogen worden verbonden ten aanzien van de aansprakelijkheid van bestuurders. Ik zie het niet als zinvol deze duidelijke en uitvoerige beschouwingen hier nogmaals in andere woorden te herhalen. Dat het openbaar ministerie aan de verwaarlozing van de publikatieplicht thans meer aandacht gaat besteden dan voorheen het geval is geweest, zie ik niet als een reden om die publikatieplicht als onbelangrijk te beschouwen. Evenmin kan ik het belang van die verplichting afmeten aan de omstandigheid dat aan die verplichting nog slechts wordt voldaan. Ook met het naleven van de boekhoudplicht is het – getuige het onderzoek van het W.O.D.C. – vaak meer dan treurig gesteld. Heeft dat ooit iemand op de gedachte gebracht dat het naleven van die verplichting voor rechtspersonen volstrekt onbelangrijk is? De laatste jaren is het openbaar ministerie zich meer gaan toeleggen op civielrechtelijke aspecten van misbruikbestrijding, bij voorbeeld door het vorderen van ontbinding van lege vennootschappen. Dat het openbaar ministerie ook wat betreft de naleving van de publikatieplicht actiever optreedt dan voorheen kan alleen maar worden toegejuicht. Het kan, zoals gezegd, zeker niet een reden zijn om het belang van de publikatieplicht te kleineren.

In dit verband vragen de aan het woord zijnde leden of een beroep zou kunnen worden gedaan op de bepaling van de laatste zin van lid 2 van de artikelen 138 en 248 wanneer het faillissement kort na de uiterste datum voor publikatie is uitgesproken. In voorkomende gevallen zou een advocaat van de aansprakelijk gestelde bestuurders een dergelijk beroep kunnen doen. Of de rechter het altijd zal honoreren hangt mijns inziens van de omstandigheden van het concrete geval af. In duidelijk malafide situaties, waarin het bestuur kennelijk lak heeft gehad aan de wettelijke voorschriften, ligt een lankmoedige houding van de rechter niet voor de hand en zou deze met de strekking van de voorgestelde wettelijke bepalingen ook niet in overeenstemming zijn te brengen. Ik kan op de gestelde vraag in het abstracte geen duidelijker antwoord geven.

Vervolgens vragen de aan het woord zijnde leden nogmaals mijn aandacht voor de positie van de lokale manager van een buitenlandse rechtspersoon die beperkte bevoegdheden heeft en sterk afhankelijk is van het bestuur dat hem vanuit de buitenlandse zetel van de rechtspersoon instrueert. Zij verwonderden zich er over dat ik heb ontkend, dat deze lokale manager zich er te zijner disculpatie op zou kunnen beroepen dat hij geen bestuurder is. Mijn opvatting had dunkt mij moeilijker anders kunnen luiden, want de voorgestelde wetsbepaling zegt met zoveel woorden dat deze lokale manager in dat geval *eveneens aansprakelijk is als bestuurder*. Met de strekking van de bepaling zou het dunkt mij volkomen in strijd zijn aan te nemen, dat hij zich er wel op zou kunnen beroepen dat hij beperkte bevoegdheden heeft en sterk afhankelijk is van het bestuur. Het valt niet te ontkennen dat de positie van de lokale manager die instructies moet uitvoeren die neerkomen op kennelijk onbehoorlijk bestuur nog minder benijdenswaard is dan die van de leden van het bestuur zelf, die in de besluitvorming van het bestuur tenminste nog rechtstreeks betrokken zijn. Dat is overigens een consequentie van het gerechtvaardigde streven om ook iets te doen aan kennelijk onbehoorlijk bestuur van buitenlandse rechtspersonen in Nederland die vanuit het buitenland worden bestuurd. In de memorie van antwoord heb ik reeds uitvoerig betoogd waarom de voorgestelde bepaling mij niet onredelijk

lijkt, dat er precedenten zijn te vinden in de sociale verzekeringswetgeving en de belastingwetgeving en dat ik niet bevreesd ben dat de lokale manager die zijn verantwoordelijkheden kent en voldoende zelfstandigheid bezit om onzinnige instructies van zijn bestuur niet aanstonds uit te voeren, door het wetsvoorstel in een onmogelijke positie wordt gebracht. Ik moge voorzover nodig daarnaar verwijzen.

De aan het woord zijnde leden tonen zich niet tevreden met mijn in de memorie van antwoord gegeven reactie op de vraag of mijnerzijds nog voorlichtingsactiviteiten met betrekking tot het wetsvoorstel worden overwogen. Ik moet echter mijn verbazing uitspreken over het feit dat men er zich in het bedrijfsleven zo weinig om bekommert dat het recht waarmee men te maken heeft van tijd tot tijd wordt gewijzigd en dat zulks belangrijke consequenties kan hebben voor de betrokkenen. Het is mij overigens bekend dat het bedrijfsleven zelf en organisaties die zich toeleggen op verbetering van management en dergelijke reeds geruime tijd ruime aandacht aan deze onderwerpen besteden. Naast deze activiteiten zie ik geen taak voor de overheid. Ik teken hierbij overigens nog aan dat de voorlichting over het tweede misbruikontwerp in ieder geval ook zal worden verzorgd door de bedrijfsverenigingen en de belastingdienst. De bedrijfsverenigingen verstrekken jaarlijks aan de betrokkenen informatie over wijzigingen in regelgeving. Bovendien is in het advies van de Sociale Verzekeringsraad over de meldingsregeling, blz. 14, derde alinea, gesteld dat de meldingsplicht zelf alsmede de ter zake te volgen procedure voor wat de sociale verzekeringen en de verplichte bedrijfspensioenfondsenregelingen betreft op de achterzijde van de premienota worden vermeld. Voor de loonbelasting en premieheffing volksverzekeringen zal deze informatie worden opgenomen in de «Handleiding voor loonbelasting en premieheffing» die bestemd is voor de werkgever.

De aan het woord zijnde leden staan vervolgens stil bij de kwestie van de nieuwe regeling van de uitgifte en levering van aandelen op naam. Deze leden en ik verschillen niet van mening, dat het constitutieve element van de levering is de notariële akte respectievelijk de akte van nederlegging, dan wel de aanbieding ter registratie van de onderhandse akte. Ten aanzien van de werking tegenover de vennootschap tonen deze leden zich niet overtuigd door de redenering van mr. Eisma, waaraan door mij in de memorie van antwoord de voorkeur is gegeven boven de interpretatie van prof. Van Schilfgaarde. Ik kan de aan het woord zijnde leden geredelijk toegeven, dat de tekst van amendement nr. 31 voor meer dan één uitleg vatbaar is, maar ik deel geenszins hun mening dat de door mr. Eisma gevonden uitleg «geheel en al tegen de tekst van het amendement lijkt in te gaan». Dat er in een situatie, waarin de tekst door verschillende deskundigen in redelijkheid op verschillende wijze kan worden uitgelegd, rechtsonzekerheid bestaat zal ik niet ontkennen. Dat is een situatie die in het recht meer voorkomt, ook wel eens in zaken waarbij er méér op het spel staat dan de vraag of men zijn aandelen toch geldig heeft overgedragen ook al heeft men geen aanleiding gevonden om de duidelijke wettelijke voorschriften op dat punt na te leven. Ik heb er het volste vertrouwen in dat de rechter een interpretatie zal vinden die aansluit bij de eisen van het rechtsleven en die de minste problemen voor de praktijk oplevert. Zeker zal hij daartoe bereid zijn wanneer hij zich gesteund weet door duidelijke opvattingen daaromtrent die van regeringszijde in de parlementaire behandeling van het voorschrift zijn gegeven. Over dit onderwerp ben ik met opzet zeer uitvoerig geweest, om de door de aan het woord zijnde leden gevreesde rechtsonzekerheid zoveel mogelijk te voorkomen. Dat de door mr. Eisma gegeven uitleg elke rechtsonzekerheid zou uitbannen zou ik niet durven stellen, maar zij heeft in elk geval duidelijke voordelen boven een starre interpretatie die ertoe zou kunnen leiden dat aandeelhouders die het niet meer zijn toch door de vennootschap als aandeelhouders moeten worden behandeld en vice versa. Dat lijkt mij een niet onbelangrijke reden om aan die uitleg

de voorkeur te geven. Ik kan mij moeilijk aan de indruk onttrekken dat de met betrekking tot de nieuwe regeling van de aandelenoverdracht aangevoerde bezwaren meer zijn te beschouwen als een uitdrukking van de frappante ergernis die bij sommigen leeft over het in de Tweede Kamer voorgestelde amendement nr. 31 dat door de regering is overgenomen, dan als werkelijke hinderpalen voor de praktijk van het rechtsleven op dit punt. Anders dan de aan het woord zijnde leden acht ik het geenzins een van de werkelijkheid totaal vervreemde veronderstelling dat de betrokkenen zich moeite zullen geven om zich, zoals de aan het woord zijnde leden willen uitdrukken: braaf aan de «regeltjes van het amendement» te houden. Er staan voor hen belangen op het spel dat wel te doen, ook al zouden zij overigens een natuurlijke aversie hebben tegen het naleven van wettelijke regels. Dat de vennootschap bevoegdheid zou hebben de betaling van dividend aan ex-aandeelhouders die hun aandelen hebben overgedragen en hun stemrecht op te schorten, en de toegang tot de aandeelhoudersvergadering te weigeren en geen dividend uit te keren aan de verkrijgers van de aandelen indien de door het derde lid verlangde mededeling (nog) niet is gedaan, achtten de aan het woord zijnde leden een onstuimige uitspraak. Toch heeft een deskundige op het gebied van het vennootschapsrecht, namelijk prof. mr. W. J. Slagter, deze opvatting voor zijn rekening genomen in T.V.V.S. 1986 blz. 13–14. In de opvatting van deze hoogleraar kan de vennootschap dus blijkbaar toch consequenties verbinden aan de omstandigheid dat zij, op welke wijze dan ook, kennis draagt van de overdracht zonder dat deze op de door het derde lid verlangde wijze aan haar is medegedeeld.

Wat de door de aan het woord zijnde leden bij de memorie van antwoord op dit stuk geplaatste kritische glossen betreft nog het volgende:

Dat er verwarring zou zijn gesticht met betrekking tot het constitutieve karakter van de bepaling van het eerste lid en de constitutieve aspecten van de bepaling van het derde lid van de voorgestelde regeling wordt door de aan het woord zijnde leden niet nader geadstrueerd. De memorie van antwoord maakt een duidelijk onderscheid tussen deze bepalingen en bestrijdt juist dat aan de mededeling aan de vennootschap een constitutief aspect zou kunnen worden toegekend. Dat de redenering van Mr. Eisma haaks zou staan op de voorgestelde wettekst is eveneens een stelling die de aan het woord zijnde leden betrekken zonder haar nader te onderbouwen. De bij deze leden levende opvatting dat de tekst de strekking zou hebben de vennootschap te beletten rekening te houden met overdrachten die haar bekend zijn – uiteraard moet zij zich daarvan terdege hebben vergewist – maar (nog) niet overeenkomstig het derde lid aan haar zijn medegedeeld, lijkt mij nu juist onredelijk en onpraktisch. Welk misbruik de vennootschap van deze mogelijkheid zou kunnen maken is mij niet aanstonds duidelijk. Kennelijk ook niet aan de leden van de fractie, die niet nader aangeven waarin dat misbruik moet worden gevonden. Het ontzeggen van rechten aan de verkrijger lijkt mij niet in strijd met mijn (Eisma's) interpretatie. Die interpretatie leidt er niet toe, dat de vennootschap de verkrijger altijd als aandeelhouder zou moeten beschouwen. De vennootschap kan dat doen en als zij dat heeft gedaan, dan kan zij er zich later niet meer op beroepen dat de mededeling niet overeenkomstig het bepaalde in lid 3 is gedaan. Uiteraard bestrijdt ik niet dat er een vast aanknopingspunt behoort te zijn voor de bevoegdheid tot uitoefening van aandeelhoudersrechten. Dat aanknopingspunt is er wanneer de wet – en in het bijzonder de bepaling van lid 3 – wordt nageleefd. Is daar iets tegen? Wanneer de vennootschap ondanks het uitblijven van de vereiste mededeling de overdracht tegen zich wil laten werken, zal zij dat natuurlijk op een voor de betrokken duidelijk kenbare wijze moeten doen, zoals Mr. Eisma terecht en met voorbeelden aanduidt. Grote problemen zie ik hier niet. «Blijk geven van een erkenning als verkrijger» is mijns inziens duidelijk kenbaar als de betrokkene, die op grond van een andere hoedanigheid reeds tot de aandeelhoudersvergadering is toegelaten, het stemrecht op de

desbetreffende aandelen mag uitoefenen. Derden die willen weten wie de aandeelhouders zijn op een gegeven moment kunnen zich te dien einde steeds tot de vennootschap wenden. Dat onzekerheid ontstaat wanneer de wet niet wordt nageleefd is een zaak die de betrokkenen in de eerste plaats aan zichzelf te wijten hebben. Het gaat dus niet aan te stellen dat het amendement «de ene onzekerheid door een andere vervangt». De thans bestaande onzekerheid betreft de kans op nietigheden, omdat het gaat om de vraag of alle formele vereisten voor een geldige overdracht zijn nageleefd, niet de kwestie dat niet exact zou vaststaan wanneer de levering is voltooid. Dit is meer aan de orde bij het stelsel van wetsvoorstel 17 725. Waarom het vereiste van een door beide partijen ondertekende akte door de interpretatie van Mr. Eisma wordt ondergraven ontgaat mij. Kan de vennootschap een overdracht erkennen die door een gebrek in de constitutieve leveringsvereisten niet geldig is tot stand gekomen?

De vraag over het niet-overnemen van het huidige artikel 196 lid 2 en het handhaven van artikel 474h, derde lid, Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zal aan de Commissie Vennootschapsrecht worden voorgelegd.

Eveneens zal aan de Commissie Vennootschapsrecht de vraag worden voorgelegd of artikel 474h Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in verband met het amendement wijziging behoeft. Het is nl. wel de bedoeling dat ook bij executie van aandelen op naam registratie plaatsvindt. Ten slotte zal de Commissie Vennootschapsrecht ook gevraagd worden of het begrip «een andere gereguleerde markt» gehandhaafd kan worden met het oog op de zogenaamde incurante markt.

Het geven van een rechtsvergelijkend commentaar naar aanleiding van beschouwingen die de aan het woord zijnde leden entameren met betrekking tot de overdrachtsregelingen van een negental Europese landen gaat het gebruikelijke bestek van een nota naar aanleiding van het eindverslag naar mijn opvatting eniger mate te buiten. Ik vraag daarvoor begrip bij de aan het woord zijnde leden. De Commissie Vennootschapsrecht zal alle gelegenheid hebben in haar advies nog nader op die vragen en beschouwingen in te gaan. Wel heb ik er nog behoefte aan bij de afsluiting van dit deel van deze nota uitdrukking te geven aan mijn overtuiging dat met de regels van het wetsvoorstel, ook die betreffende de aandelenoverdracht, in de praktijk zeer goed valt te leven en dat zij een belangrijke bijdrage zullen kunnen leveren tot de hoogst noodzakelijke bestrijding van het misbruik van rechtspersonen. Dit misbruik beschouw ik als een ernstig maatschappelijk kwaad en de voorgestelde regels als een in dit licht bezien verantwoord ongerief.

Aan het slot van het verslag ontvouwen de aan het woord zijnde leden een uitvoerig betoog ten gunste van de bevordering van een simpel wetsvoorstel dat het mogelijk zou maken de bepalingen betreffende de aandelenoverdracht later in werking te doen treden dan de andere bepalingen van het wetsvoorstel. Wanneer de Commissie Vennootschapsrecht haar advies zou hebben uitgebracht en dit advies zou resulteren in een voorstel tot wijziging van die bepalingen, zou het om praktische redenen en in verband met de rechtszekerheid de voorkeur verdienen, dat dat wijzigingsvoorstel met voorrang zou worden behandeld en dat de bepalingen dan pas in hun gewijzigde vorm in werking zouden treden. Hoewel ik enigszins beducht ben dat deze wijze van werken onvermijdelijk zal kunnen leiden tot een thans nog onoverzienbare vertraging van de inwerkingtreding van bepalingen die ik van veel belang acht voor de bestrijding van het misbruik van rechtspersonen, kan ik toch na ampele overweging voor deze door praktische overwegingen ingegeven wens van de aan het woord zijnde leden wel enig begrip opbrengen. Van de zijde van de Commissie Vennootschapsrecht heeft mij reeds een zelfde verzoek bereikt. Ik ben derhalve bereid aan deze wens gehoor te geven.

Voor de goede orde verbind ik aan deze bereidverklaring nog het volgende. Wat betreft de eventuele heroverweging van de regeling van de aandelenoverdracht heb ik in de adviesaanvraag aan de Commissie Vennootschapsrecht uitdrukkelijk gesteld, dat ik er van uitga dat het vereiste van de registratie van de aandelenoverdracht, dat de kern vormt van amendement nr. 31 zoals het door de Tweede Kamer en de regering is aanvaard, niet meer ter discussie kan staan. Ik meen er goed aan te doen, deze gelegenheid te baat te nemen om ook dit standpunt aan de Staten-Generaal kenbaar te maken.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes